

Προσευχή Χριστουγεννιάτικη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Χριστούγεννα! Όλος ο χριστιανικός κόσμος γιορτάζει, Χριστέ μου, τη γέννησή Σου. Γιορτάζει και πανηγυρίζει και χαίρεται και ανταλλάσσει ευχές. Όμως, Κύριέ μου, προβληματίζομαι! Γιορτάζει συνειδητά η από συνήθεια, επειδή έτσι πράττουν όλοι, σαν κατευθυνόμενες μαριονέττες από τους εμπορικούς καταναλωτικούς κύκλους; Συμμετέχει σε μια γιορτή αγαπημένου προσώπου, στη γέννηση του εφετού της καρδιάς όλων των Αγίων και Μαρτύρων της πίστεως μας, όπως Εσύ, με επίγνωση που έχει βάθος και πολλαπλασιάζει τη χαρά, η γιορτάζει επιδερμικά για κάτι που δεν τον συγκινεί, δεν δονεί τα σωθικά του; Φοβούμαι πως ισχύει το

δεύτερο. Τότε προς τι οι στολισμοί και οι φωτοχυσίες; Προς τι τα επίσημα δείπνα και τα γέλια; Δεν είναι υποκριτικά; Συγχώρεσε μας, καλέ μας Χριστέ! Γιορτάζουμε τα γενέθλιά Σου χωρίς Εσένα. Πήραμε το όνομά Σου και κτίσαμε πάνω Του έθιμα και γλέντια. Εσένα σε βάλαμε στο περιθώριο και σαν ειδωλολάτρες στολίζουμε χριστουγενιάρικα δένδρα, στολίζουμε βιτρίνες, στολίζουμε δρόμους, στολίζουμε τα σπίτια μας, αλλά καμμιά μέριμνα για στολισμό της καρδιάς μας. Αυτήν που μας ζητάς Εσύ, νεογέννητε Χριστέ μας, να Σου δώσουμε σιγοψελλίζοντας στα αυτιά μας: «Υιέ μου, δος μοι την καρδιάν» (Σοφ. Σολ. 18 26)! Ζητάς, Χριστέ μου, την καρδιά μας, αλλά με διάκριση. Δεν την απαιτείς. Θέλεις μόνοι μας να Σου την δώσουμε. Θέλεις να μας επισκεφθείς και να κατοικήσεις μαζί μας. Να μας μεταβάλλεις με τη χάρη Σου και να μας θεώσεις. Οποία τιμή για εμάς! Οποία εξύψωσις! Οποίος εξαγιασμός, αλλά και οποίο προνόμιο!

Είμαστε άθλιοι, Χριστέ μου! Δεν κατανοούμε την τιμή που μας έχεις κάνει! Δεν κατανοούμε το πόσο προνομιούχους μας έχεις καταστήσει! Θέλουμε να γιορτάζουμε χωρίς Εσένα. Η παρουσία Σου μας είναι εμπόδιο στις φαύλες και πονηρές συνήθειές μας. Θέλουμε, οι τυφλοί από αμαρτίες να γιορτάζουμε σε φωταγωγημένη ατμόσφαιρα, με λαμπιόνια και βεγγαλικά και όχι με φωταγωγημένες καρδιές από μετάνοια, συμπόνοια, αγάπη, ελεημοσύνες. Γιορτάζουμε Εσένα που ποτέ αληθινά δεν γνωρίσαμε «εν πνεύματι και αληθεία» (Ιωάν, δ 23), αφού δεν είδαμε και εξακολουθούμε να μην βλέπουμε την παρουσία Σου στα πρόσωπα των συνανθρώπων μας, των αδελφών μας που πάσχουν, που υποφέρουν, που στερούνται τα αναγκαία, ενώ εμείς σπαταλούμε αυτά που μας έδωσες σε περιττά πράγματα. Δεν Σε αγαπάμε, Χριστέ μου, και ας γιορτάζουμε τη γιορτή Σου. Είμαστε Χριστιανοί κατ' όνομα, χωρίς πνευματική αναγέννηση. Είμαστε Χριστιανοί χωρίς Εσένα ιδιοκτήτη της καρδιάς μας. Και μετά διερωτώμεθα γιατί η κρίση της κοινωνίας μας! Παιδαγωγήσέ μας, Χριστέ μου, όπως Εσύ θέλεις, αλλά μη συνερισθείς τα άνομα πλάσματα σου. Το δώρο Σου προς εμάς στην γιορτή Σου ας είναι να μας αξιώσεις να Σε αγαπήσουμε. Να σε αγαπήσουμε, για να νιώσουμε την πραγματική χαρά της γιορτής Σου, να ζήσουμε με νόημα τα γενέθλιά Σου! Βοήθησέ μας να ενδοσκοπήσουμε· να έλθουμε σε περισυλλογή και αυτοσυγκέντρωση· να εγκαταλείψουμε το σκοτεινό παρελθόν μας και να χαράξουμε μαζί Σου το ανεξίτηλο μέλλον μας με πνεύμα ήσυχο και ατάραχο, με εμπιστοσύνη σε Σένα, την όντως Αγάπη, που ήλθες στη γη μόνο και μόνο για να μας ανεβάσεις στον ουρανό, για να γιορτάζουμε μόνιμα μαζί Σου και να Σε δοξολογούμε μαζί με τους Αγγέλους Σου ψάλλοντας αδιάκοπα: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. β 14).

Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,

Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας